PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXIV — Nr. 370 (5804) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Marți 19 noiembrie 1968

Popescu, în acțiune, la poarta iugoslavă. Va înscrie cel de al 10-lea gol

O „REMIZĂ" NOROCOASĂ: 20-20 CU IUGOSLAVIA

HANDBALIȘTII ROMÂNI PE PRIMUL LOC ÎN „CUPA ORAȘULUI BUCUREȘTI"

Nu exagerăm cîtuși de puțin dacă vom sublinia faptul că reprezentativa de handbal a țării noastre a făcut aseară una din cele mai slabe partide din cariera sa, perspectiva înregistrării primei înfringeri în propriul ei fief atîrnind doar de un fir de ață.

Adversara din finala actualei ediții a *„Cupei orașului București"*, formația Iugoslaviei, a dovedit încă de la primele partide că posedă o forță de șut superioară în fazele de finalizare, precum și o apărare dîrză, foarte combativă, extrem de greu de trecut. Cu aceste atuuri, „7"-le lui *Ivan Snoj* a abordat întrecerea cu elan din primele minute, părînd total indiferent față de puternica galerie bucureșteană ce-i încuraja frenetic pe tricolori.

După 7 minute de joc, scorul era egal (2—2). Din acest moment însă, oaspeții, în inferioritate numerică, au surprins echipa română de două ori pe contraatac (și acest lucru avea să se repete de mai multe ori pe parcursul partidei), luînd conducerea cu 4—2. Era evident că jucătorii noștri, supărător de lenți în repliera spre liniile defensive, ofereau minunate culoare de pătrundere impetuoșilor handbaliști iugoslavi. *Popovici* și *Karalici* au fost excelenți la semicerc, sesizînd cu mare precizie gravele erori de apărare ale formației noastre. În plus, profitînd de ziua foarte slabă a celor doi

Adrian VASILIU
Gh. RANGU

(Continuare în pag. a 4-a)

ȘAHUL NU ARE!

A fost exprimată părerea că locul 7 ocupat de echipa noastră la recenta Olimpiadă șahistă de la Lugano ar fi doar onorabil. Printre rîndurile comentariilor s-a putut citi rezervă și prudență. Există încă, răspîndită larg, teoria nocivității laudei. De altfel, părinții care doresc să dea o educație solidă copiilor lor îi sărută numai cînd dorm...

Și totuși, analizînd obiectiv, acest loc 7 (IN LUME !), obținut de reprezentativa română, constituie — de fapt — o performanță absolut excepțională. Pentru că, față de condițiile precare pe care le are acest joc în țara noastră, ținînd seama de lipsa aproape totală de sprijin, de baza materială submediocră, a pretinde practicanților de frunte ai șahului să se impună în arena internațională, apare ca o ipocrizie.

Nici cel mai iscusit „meșter Manole" nu va putea să ridice măcar un crîmpei de zid dacă nu i se vor da cărămidă, var și nisip.

Chiar și cel mai virtuos chirurg va privi neputincios sfîrșitul pacientului său dacă nu are la îndemînă un bisturiu și o pensă.

Fără pînză, penel și culori, arta pictorului de geniu va rămîne totdeauna mută.

Asemenea exemple se pot da la nesfîrșit.

Ce are șahul românesc ca să i se reclame o prezență de autoritate în marele concern mondial al tablei cu pătrate albe și negre?

Are secții puternice, viabile, înzestrate, sprijinite? NU ARE!

Are, cumva, în marile orașe, cluburi centrale, care să-i adune pe iubitorii șahului, să-i inițieze, să-i califice? NU ARE! **(Nici măcar în București, unde o asemenea instituție și-ar amortiza copios cheltuielile prin închirierea tablelor de joc, din organizarea de turnee fulger și simultane).**

Este șahul răspîndit în școală, fiind asimilat obiectelor de studiu, cum se întîmplă în Uniunea Sovietică, Iugoslavia, S.U.A., Bulgaria? NU ESTE! În școlile noastre el este repudiat și PRACTIC interzis!

Cu excepția Palatului pionierilor din Capitală, nu există nici un alt centru de inițiere șahistă pentru copii.

În întreaga țară, cam la o jumătate de milion de jucători, sînt înregistrate DOUĂ norme întregi de antrenori și NOUĂ jumătăți de normă. Asta ar reprezenta un sfert de antrenor la vreo 25 000 de oameni!

În sfîrșit, a găsi o sală de concurs în București reprezintă pentru federația noastră cel mai teribil coșmar.

În asemenea condiții, trebuie strînsă cu căldură mîna acelor epigoni care, cu nenumărate sacrificii personale, înfruntînd priviri chiorîșe, ironii, critici, reușesc — totuși — să mențină aprinsă pe mozaicul șahist o mică, dar foarte respectată, făclie românească.

Felicitări!

Valeriu CHIOSE

MEXICO 68 COMENTARII OLIMPICE

ECHIPA ROMÂNIEI — CONFIRMARE VALORICĂ, 3 MEDALII ȘI 20 DE PUNCTE...

● DE LA HELSINKI LA CIUDAD DE MEXICO ● ANI DE MUNCĂ ȘI SUCCESE... ● ȘI, TOTUȘI, CAMPIONATELE EUROPENE ȘI MONDIALE OFERĂ ALTE ȘANSE DE AFIRMARE ● MULT, SAU PUȚIN? ● AU FOST, DESIGUR, ȘI PUNCTE PIERDUTE ● TREBUIE SĂ ÎNVĂȚĂM DIN TOATE ● CÎTEVA SUGESTII, CU GÎNDUL LA MUNCHEN

După ce, în comentariile anterioare, ne-am oprit mai mult la concluziile generale prilejuite de desfășurarea competiției olimpice de la Kochimilco, îngăduindu-ne totodată unele aprecieri referitoare la valoarea actuală a diferitelor echipe sau echipaje, ne propunem acum să analizăm — tocmai în contextul acestor concluzii — evoluția „flotilei" de caiac-canoe a țării noastre la cea de a XIX-a ediție a J.O.

Pînă a ajunge, însă, la Ciudad de Mexico, să refacem — ni se pare util acest lucru — microistoria prezenței caiacului și canoei din România la competițiile olimpice.

● În 1952, la Helsinki, într-o perioadă a începuturilor de dezvoltare a acestui sport în țara noastră, Mircea Anastasescu nu reușește decît un simplu act de prezență, ocupînd ultimul loc în prima serie a probei de K 1 — 1 000 m, cu mai mult de 17 secunde în urma cîștigătorului, finlandezul Strömberg.

● Melbourne, 1956. Succes strălucit al canoiștilor. Leon Rotman (C1 — 1 000 m și C1—10 000), Simion Ismailciuc și Dumitru Alexe (C2 — 1 000 m) cuceresc trei victorii olimpice. Mai obținem un loc 4 la K2 — 1 000 m și un loc V la C2 — 10 000 m. Total — 26 puncte.

● Patru ani mai tîrziu, în 1960, la J.O. de la Roma — un surprinzător „naufragiu". Bilanțul este sub așteptări: un loc III (Leon Rotman, la C1 — 1 000 m), un loc IV (Alexe-Lipalit, la C2 — 1 000 m) și două locuri VI (Maria Szekeli-Elena Lipalit, la K2 — 500 m și ștafeta de K1 — 4 × 500 m). Total — 9 puncte.

● 1964 — J.O. de la Tokio. Canoistul A. Igorov și caiacista Hilde Lauer cuceresc medalia de argint; A. Vernescu (K1 — 1 000 m), A. Vernescu — M. Turcaș — A. Sciotnic — S. Cuciuc (K4 — 1 000 m), Hilde Lauer — Cornelia Sideri (K2 — 500 m) medalia de bronz. Total puncte — 27.

★

Multe, foarte multe exemple concludente atestă faptul că, imediat după J.O. de la Tokio, următoarea participare olimpică a caiaciștilor și canoiștilor români a fost privită cu seriozitatea și răspunderea cuvenite de toți sportivii și specialiștii noștri.

În lotul de caiac-canoe a fost instaurată o atmosferă de muncă deosebită, de pregătire mereu îmbunătățită, de căutări neîntrerupte pentru a înlesni sportivilor ac-

(Continuare în pag. a 2-a)

COMENTARIUL NOSTRU

ÎN ROLURILE PRINCIPALE — ALȚI ACTORI...

Așadar, iată-ne cu o etapă înainte de sfîrșitul primei părți a campionatului diviziei A la fotbal. Privești clasamentul și parcă nu-ți vine să crezi: primele șase locuri — „fotoliile de orchestră", cum s-ar spune — sînt ocupate de reprezentante ale provinciei. Echipele bucureștene, an de an „abonate" la locurile din față, se află undeva în pluton, resemnate, neînțelegînd, în primul rînd ele, ce se întîmplă. Este adevărat că lupta e departe de a se fi terminat. Chiar și ultima etapă a turului poate aduce unele regrupări dătătoare de speranțe, pentru Dinamo în special, aflată pe poziția cea mai bună dintre echipele bucureștene, atît datorită numărului de puncte acumulate pînă acum (14), cît, mai ales, perspectivelor pe care le are, oricum, fiind în urmă cu un joc față de celelalte pretendente la șefie. Dar, aceasta este, deocamdată, realitatea: campionatul este dominat de echipele din provincie. Și nu se poate spune că schimbarea intervenită nu este în favoarea competiției, care încetează, în felul acesta, de a despărți echipele în două eșaloane bine determinate: unul, compus din Steaua, Dinamo și, eventual, Rapid, care vizează aproape de fiecare dată titlul de campioană, și altul, alcătuit din restul echipelor, care n-au alte veleități decît să nu retrogradeze, să se mențină, cît mai mult timp, în divizia A.

Bineînțeles, o astfel de împărțire — fie ea doar pur teoretică — n-a venit în ajutorul campionatului, al fotbalului din țara noastră. Dimpotrivă. Și nu trebuie exclusă dintre cauzele încadrării în anumite limite, mai modeste decît le vrem, ale fotbalului nostru, concentrarea de forțe într-un singur oraș, în două sau trei echipe, lucru ce a dus, în mod inevitabil, la o viață lipsită de aspirații a celorlalte formații. De aici și sla-

Jack BERARIU

(Continuare în pag. a 3-a)

Dan Irimiciuc (în dreapta), într-o frumoasă acțiune de atac, care îi va aduce o nouă tușe...

Foto: A. NANU

SCRIMĂ: „CUPA ROMÂNIEI", ULTIM TEST ÎNAINTEA CAMPIONATULUI BALCANIC

Începînd de joi, scrimerii noștri fruntași vor fi prezenți la startul primei ediții a Campionatului balcanic, găzduit de capitala României.

Ultimul test înaintea acestei mult așteptate competiții internaționale l-au constituit finalele „Cupei României", întrecere la care au fost prezenți cei mai buni 16 trăgători din fiecare probă. Pe marginea comportării scrimerilor români fruntași la aceste finale, citiți comentariul din pagina a IV-a, în care sînt prezentați principalii noștri reprezentanți la Campionatul balcanic.

Țuțuianu (în echipament de culoare deschisă) i-a depășit pe Ghiță Dan și Dărăban, atacînd impetuos (fază din meciul Lotul A — Lotul B)

Foto: AUREL NEAGU

JOI SEARĂ, LA FLOREASCA:

CAMPIOANELE DE BASCHET ALE ROMÂNIEI SUSȚIN PARTIDE DIFICILE ÎN „C.C.E."

După cum am mai anunțat, sala Floreasca va găzdui joi seară un foarte interesant program internațional baschetbalistic, alcătuit din întîlnirile pe care campioanele României le vor susține, în cadrul „C.C.E.", în compania campioanelor Austriei și Iugoslaviei.

La ora 18.30, formația feminină Politehnica București va juca primul său meci cu Radnicki Belgrad. Arbitri: G. Szöcs (Ungaria) și R. Balaun (Austria). Partida retur va avea loc la 28 noiembrie.

La ora 20.15, baschetbaliștii de la Dinamo București vor înfrunta, în partida revanșă, echipa E.K.E. (Eissport Klub Engelmann) Viena, de care au fost întrecuți, în primul joc, cu 88—75. Deci, în perspectivă, o spectaculoasă cursă de urmărire din partea dinamoviștilor, care au de recuperat o diferență de 13 puncte pentru a se califica în turul următor al competiției. Arbitri: V. Kasatikov (U.R.S.S.) și Al. Protici (Iugoslavia).

★

Aseară, în joc restanță, Dinamo a dispus de I.C.H.F. cu 91—73 (45—38)

Jocurile Olimpice în dezbaterea Comitetului Executiv al C. N. E. F. S. și Biroului C. O. R.

Vineri 15 XI. a.c. a avut loc o ședință comună a Comitetului executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport și a Biroului Comitetului Olimpic Român în care s-a luat în discuție informarea cu privire la pregătirea și participarea sportivilor români la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice din Mexic, precum și directivele de întocmire a planurilor de acțiune pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Participanții la această ședință au analizat comportarea sportivilor români la Jocurile Olimpice din Mexic, precum și învățămintele ce se desprind. Totodată au fost dezbătute pe larg directivele orientative pe baza cărora federațiile, consiliile județene pentru educație fizică și sport și cluburile sportive își vor întocmi planurile de pregătire pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Un nou atac al fotbaliștilor de la Steaua eșuează. Portarul Gizic respinge balonul la care au sărit Sătmăreanu, Voinea și Stoicescu

Foto: V. BAGEAC

Înainte încă de a comenta mai în amănunt comportamentul selecționabililor în meciul direct dintre cele două loturi — A și B — considerăm necesar să arătăm, pe scurt, contextul apropiatelor confruntări România A — Franța și România B — Polonia.

„XV"-le prim poartă, ca de obicei, răspunderea muncii de un an întreg în rugbyul românesc și a situării lui pe o treaptă sau alta din scara valorică internațională. Desigur, însă, doar în măsura în care un singur meci întîlnirea cu grad ridicat de dificultate, coroborat cu rezultatele adversarului, poate constitui un criteriu normal de apreciere. Din păcate, pentru moment, calendarul nostru internațional se menține în sărăcie lucie (subiect de care ne vom mai ocupa pe larg) și toată munca rugbystică din țara noastră trebuie să aibă în vedere această crudă realitate.

ABNEGAȚIA — CONDIȚIE INDISPENSABILĂ REZULTATULUI BUN

Este clar — echipa națională a țării noastre nu poate fi, actualmente, decît o formație „de laborator". Din moment ce asta este situația, iar greutatea, mai ales morală, a confruntării cu reprezentanții „cocoșului galic" constituie examenul anual fără drept de... corigență, **orientarea în alcătuirea formației și în imprimarea unei anumite linii tactice,** strict limitate la acești adversari, se impune.

Iluziile nu-și au rostul — pretențiile oricui la un joc în primul rînd spectaculos, demn de aplauze, sînt prea puțin justificate. Este nevoie de un rezultat obținut prin etalarea tuturor cunoștințelor și calităților pe care le au rugbyștii noștri. Este nevoie, mai ales, de 15 flăcăi care să lupte lucid, dar cu dăruire, pînă la ultima picătură de energie, în limitele sportivității, care să arate o valoare rugbystică apropiată de cea a prestigioșilor lor adversari. Este nevoie, cu alte cuvinte, de un rezultat bun.

Este inutilă, aici, prezentarea echipei Franței la modul general. Vom aminti doar că în 1968 a cîștigat Turneul celor cinci națiuni fără a cunoaște înfrîngerea (performanță rară în istoria acestei competiții), că a întreprins un lung și dur turneu la Antipozi, cu care prilej, chiar învinsă, nu are motiv să se rușineze; că, de curînd, renumiții Springboks au întreprins un turneu în Franța și înfrîngerile suferite de francezi nu vor face decît să-i ambiționeze; în sfîrșit, să nu uităm că meciul de la 1 decembrie constituie un ultim criteriu de selecție pentru „XV"-le francez în vederea Turneului celor cinci națiuni din 1969.

Iar dacă am amintit, acum, toate acestea, am făcut-o pentru a le cere tuturor celor selecționați **abnegație încă din timpul acestor ultime pregătiri. Este o condiție sine qua non...**

UN ARBITRU DIN ȚARA GALILOR LA MECIUL DE RUGBY CU FRANȚA

Ca urmare a acordului dintre federațiile de specialitate din cele două țări, precum și cu avizul F.I.R.A., meciul de rugby România — Franța va fi arbitrat de galezul Joseph.